

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 109.401 van 16 juli 2002  
in de zaak A. 116.152/XII-3422.**

In zake : de BVBA PLAYWORLD,  
gevestigd te Kortrijk,  
Doorniksestraat 44

tegen :

de STAD ROESELARE,  
die woonplaats kiest bij  
advocaten A. Priem en A. Coppens,  
kantoor houden te te Roeselare,  
Westlaan 358.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat BVBA Playworld op 28 januari 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 12 november 2001 van de gemeenteraad van Roeselare om geen convenant met haar te sluiten voor een kansspelinrichting klasse II op het adres Stationsplein 29;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur P. De Somere;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 7 juni 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. Aerts, die loco advocaat I. Lietaer verschijnt voor verzoekster, en van advocaat A. Coppens, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur P. De Somere;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekster een speelautomatenhal uitbaat te Roeselare, Stationsplein 29; dat de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers de uitbating van een kansspelinrichting klasse II of speelautomatenhal onderwerpt aan een door de kansspelcommissie voorafgaandelijk uit te reiken schriftelijke vergunning klasse B en bepaalt dat zij moet gebeuren krachtens een convenant met de gemeente; dat verzoekster aan de verwerende partij vraagt een convenant te sluiten; dat op 12 november 2001 de gemeenteraad weigert op de aanvraag van verzoekster in te gaan;

Overwegende dat verwerende partij de laattijdigheid van de vordering opwerpt; dat zij meent dat de beroepstermijn verstreek zestig dagen na de datum van de beslissing;

Overwegende dat vooralsnog wordt aangenomen aan de bestreden beslissing er een is die aan verzoekster betekend moet worden en dat de beroepstermijn ertegen slechts vanaf die betekening begint te lopen; dat niet blijkt dat van de bestreden weigering aan verzoekster kennis is gegeven meer dan zestig dagen voor het instellen van de vordering;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden

aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, met betrekking tot de eerste voorwaarde, dat verzoekster in een eerste middel onder meer de schending aanvoert van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers, en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur “van de deugdelijkheid van de motieven die aan administratieve beslissingen ten grondslag moet liggen”;

Overwegende dat zij in een tweede en derde onderdeel doet gelden dat het spoorwegstation te Roeselare drie sporen omvat en zoals een doorsnee spoorwegstation gebruikt wordt zowel door jongeren als door werkpendelaars, zakenmensen en gepensioneerden, dat de gemeente niet bewijst dat of nader motiveert waarom het spoorwegstation, in tegenstelling tot wat men normaal mag verwachten van een spoorwegstation en zijn omgeving, vooral door jongeren zou worden bezocht, dat hoe dan ook verzoekster “met klem” betwist dat zulks het geval zou zijn, dat zelfs indien er dagelijks honderden schoolgaande jongeren van het openbaar vervoer aldaar gebruik maken, daarmee nog niet bewezen is dat het spoorwegstation en zijn omgeving vooral, “dit is voornamelijk (in hoofdzaak, in de meerderheid)”, door jongeren wordt bezocht, nu er nog veel meer andere gebruikers zijn van het Stationsplein en van het spoorwegstation;

Overwegende dat verzoekster in de onderdelen voorts uiteenzet dat de bestreden beslissing trouwens enkel naar het station verwijst in het kader van de motivering van de weigering van de aanvraag van de NV Pac Man, dat weliswaar deze motivering van overeenkomstige toepassing op verzoekster wordt verklaard, maar zonder aan te geven waarom ook haar lunapark zich in de nabijheid zou bevinden, dat er nochtans een groot verschil is tussen de amusementshal van de NV Pac Man en het lunapark van verzoekster, dat de amusementshal van NV Pac Man rechtover de ingang van het station gelegen is, in het voorste gedeelte andere lunaparkspelen dan kansspelen bevat en dus deels toegankelijk is voor personen van

minder dan 21 jaar, dat het lunapark van verzoekster enkel voor volwassenen van meer dan 21 jaar toegankelijk is en niet opzichtig is aangekleed, dat er geen enkele reclame wordt gemaakt aan de buitengevel, behoudens vermelding van de naam, en er nauwelijks mogelijkheid van inkijk is van de straatzijde, temeer daar de ramen zijn dichtgemaakt, dat de aantrekkingskracht voor passanten en a fortiori voor personen die zich in de nabijheid ervan zouden bevinden dus quasi nihil is;

Overwegende dat verzoekster eveneens opmerkt dat er in de Hendrik Consciencestraat slechts de cafés Gambrinus en Santa Fé te bespeuren vallen, gezien vanuit het Stationsplein, dat Gambrinus qua inrichting en openingsuren duidelijk op een publiek van personen van middelbare of gepensioneerde leeftijd mikt, dat het café Santa Fé een breed publiek heeft, inzonderheid van gemiddelde leeftijd, dat het overigens niet duidelijk is of dit café thans nog wel wordt uitgebaat, dat er in de Hendrik Consciencestraat geen jeugdcafés zijn, dat er tot een tweetal jaar geleden nog een café was op de hoek van het Deconinckplein en de Hendrik Consciencestraat, maar dit pand sinds die tijd leeg staat of een andere bestemming heeft;

Overwegende dat, nog, verzoekster doet gelden dat er ook nooit politionele maatregelen werden genomen ten opzichte van haar lunapark dat immers “zeer veel minder hinderlijk” is dan een gemiddelde horecazaak, dat de vroegere overlast op het Stationsplein niet het gevolg was van de uitbating van kansspelinrichtingen, dat in het verleden in het weekend wel regelmatig een tweetal cafés de materiële openbare orde verstoorden door onder meer geluidsoverlast en nachtlawaai, dat een ervan zich tot ongeveer begin 2000 in het pand met huisnummer 18 bevond, waar nu na een periode van leegstand sinds begin 2001 de modezaak Girls’ Fashion is gevestigd, dat het ander café sinds begin 2001 is gesloten, dat er nooit sprake is geweest van hinder voor andere handelszaken op het Stationsplein veroorzaakt door verzoeksters inrichting, ook niet ‘s zomers;

Overwegende dat de verwerende partij daar in essentie op antwoordt wat volgt :

“Verwerende partij heeft, bij het nemen van de bestreden akte, voornamelijk een onderzoek ingesteld naar de wenselijkheid om een convenant aan te gaan met een kansspelinrichting die gesitueerd zou worden aan het Stationsplein, inzonderheid met de lokalisatie die door verzoekster was aangevraagd. De bestreden beslissing verwijst uitvoerig en gemotiveerd naar de schoolgaande jeugd die gebruik maakt van trein en/of bus en die iedere werkdag op het Stationsplein vertoeft, er wordt op gemotiveerde wijze verwezen naar de inspanningen van het stadsbestuur om het familiaal karakter van de omgeving te herwaarderen, de omwonenden die aansturen op een verhoging van het residentieel karakter van de buurt. Al deze overwegingen -waarvan de feitelijke toedracht door verzoekster niet wordt betwist- houden overduidelijk verband met de bevoegdheid van de Kansspelcommissie of het weigeren om een convenant te sluiten op grond van een algemene waarheid waarvan de wetgever juist heeft gevonden dat zij de vestiging van een kansspelinrichting niet mag verhinderen, laat staat een 'veto' of 'negatief bindend advies' dat de gemeente zou hebben uitgesproken [...].

Art. 35.4 van de Kansspelwet spreekt inderdaad niet over een spoorwegstation of de omgeving daarvan, er wordt enkel gerefereerd naar 'onderwijsinstellingen, ziekenhuizen, plaatsen die vooral door jongeren worden bezocht, plaatsen waar erediensten worden gehouden en gevangenissen'. Uit het overwegend gedeelte van de bestreden akte blijkt ten overvloede dat het verwerend bestuur het Stationsplein aanzag als een plaats die voornamelijk door jongeren werd bezocht. Gezien de specifiek geografische inplanting van Roeselare als centraal gelegen provinciestad met drukke verbindingen naar de omliggende gemeenten, kon het verwerend bestuur - zonder kennelijk onredelijk te zijn- tot de bevinding komen dat de stationsbuurt vanuit sociaal beschermingsoogpunt uit de niet aangewezen plaats was om een convenant met een kansspelinrichting aan te gaan. Er zijn andere plaatsen op het grondgebied van Roeselare die daar wel voor in aanmerking zouden kunnen komen, doch deze waren niet het voorwerp van de aanvraag van verzoekster. Verwerende partij geeft hier niet een onredelijke invulling van een wettelijk begrip, zij apprecieert integendeel op discretionaire wijze, maar daarom niet willekeurig, de plaats van de voorgenomen inplanting van de kansspelinrichting van verzoekster”.

Overwegende dat de gemeenteraad van Roeselare op 12 november 2001 eerst de aanvraag van NV Pac Man met betrekking tot een convenant voor een kansspelinrichting klasse II aan het Stationsplein 19 verwerpt en daarna de aanvraag van verzoekster; dat op het eerste gezicht de aanvraag van de NV Pac Man verworpen wordt, enerzijds, omdat de verwerende partij “[t]e allen prijze” wil vermijden “dat jeugdigen die op een bus of trein wachten en in de omgeving rondslenteren, aangelokt

worden tot een kansspelinrichting” en de inrichting van NV Pac Man zich “recht tegenover de hoofdingang van het station bevindt” en, anderzijds, omdat een kansspelinrichting aan het Stationsplein afbreuk doet aan de inspanningen van de overheid om het plein en de omgeving, een vroeger “oord van verderf”, op te waarderen; dat vervolgens de aanvraag van verzoekster wordt afgewezen op grond van de volgende motivering :

“Wat de aanvraag tot een convenant betreft uitgaande van B.V.B.A. Play-World, met zetel te 8500 Kortrijk, Doorniksestraat 44, dient te worden opgemerkt dat deze inrichting eveneens aan het Stationsplein is gelegen, huisnummer 29, en op de hoek van de Hendrik Consciencestraat. Dezelfde bezwaren als hierboven kunnen worden vermeld.

Aan het begin van de Hendrik Consciencestraat bevinden zich bovendien enkele jeugdcafé's die zeer veel door jongeren worden gefrequenteerd. Het pand is ook zeer duidelijk zichtbaar vanuit het station.

Men merkt op dat er in het verleden zeer dikwijls klachten waren van omwonenden i.v.m. lawaai en allerlei overlast. De aanwezigheid van een kansspel-inrichting zou de situatie alleen maar verergeren. Integendeel moet alles gedaan worden om het residentieel karakter van de straat te ondersteunen”.

Overwegende dat met de verwijzing naar de “bezwaren als hierboven” de verwerende partij lijkt te bedoelen dat voor de inrichting van verzoekster mutatis mutandis, met de nodige veranderingen, hetzelfde geldt als voor de inrichting van NV Pac Man; dat aldus, blijkens het vervolg van de bestreden beslissing, de aantrekkingskracht op de jeugd in het geval van verzoekster verantwoord wordt door het feit dat haar pand zeer duidelijk zichtbaar is vanuit het station en door de nabijheid van enkele jeugdcafés; dat aangaande de weerslag op de reputatie van en de rust op het plein wordt herhaald dat het bestuur de vroegere situatie van lawaai en overlast niet wil zien verergeren;

Overwegende dat, waar het argument van de aantrekkingskracht op jongeren die op een bus of trein wachten zonder meer lijkt te kunnen gelden voor een kansspelinrichting die zich pal tegenover de hoofdingang van het station bevindt, het op het eerste gezicht al veel minder opgaat voor een instelling, zoals die van verzoekster, waarvan de ligging niét opzichtig lijkt te zijn, alleen maar zichtbaar; dat zulks nog zoveel minder lijkt op te gaan wanneer deze instelling, zoals alweer die

van verzoekster, van buiten niet of amper als een kansspelinrichting herkenbaar is;

Overwegende dat in zoverre de verwerende partij het station beschouwt als zijnde een van die plaatsen waarvan de nabijheid volgens het artikel 36, 4, van de wet van 7 mei 1999 prohibitief is voor de vestiging van een kansspelinrichting klasse II, meer bepaald een plaats die “vooral” of in de eerste plaats door jongeren wordt bezocht, vooralsnog met verzoekster wordt aangenomen dat de juistheid hiervan te dezen niet afdoend bewezen voorkomt, wijl zij evenmin evident is;

Overwegende, voorts, dat de nabijheid van jeugdcafés in het begin van de Hendrik Consciencestraat door verzoekster met nadruk, precieze en gedetailleerde gegevens wordt tegengesproken; dat de loutere ontkenning van verwerende partij ter zake, overigens niet eens in de nota maar alleen ter terechtzitting, daar in de huidige stand van de procedure niet tegen opweegt;

Overwegende, ten slotte, dat verzoekster op het eerste gezicht ook niet ten onrechte betoogt dat haar inrichting nooit het voorwerp van welke klachten of welke politionele maatregelen ook is geweest; dat de klachten waaraan de bestreden beslissing refereert en die verwerende partij niet graag zou zien terugkeren of verergeren blijkbaar niet op de instelling van verzoekster slaan; dat vooralsnog dan ook niet wordt ingezien hoe zij dan de weigering van een convenant aan verzoekster kunnen verantwoorden;

Overwegende dat de bestreden beslissing niet op deugdelijke motieven lijkt te berusten; dat de besproken onderdelen ernstig zijn;

Overwegende, met betrekking tot de tweede voorwaarde, dat verzoekster uitvoerig uiteenzet en toelicht dat de bestreden beslissing tot concreet en rechtstreeks gevolg heeft dat zij haar handelsexploitatie volledig zal moeten stopzetten, dat dit een dermate ernstig en overweldigend financieel en commercieel nadeel is dat een faillissement onvermijdelijk zal zijn;

Overwegende dat volgens artikel 4, tweede lid, van de meergenoemde wet van 7 mei 1999 niemand een kansspel of kansspelinrichting mag exploiteren zonder schriftelijke vergunning; dat de dreiging van een sluiting van verzoeksters kansspelinrichting reëel is, nu de stad weigert een convenant te sluiten en verzoekster daardoor niet kan voldoen aan een van de voorwaarden voor het verkrijgen van de vereiste vergunning klasse B; dat, anders dan de verwerende partij stelt, tussen de bestreden beslissing en dit nadeel een voldoende rechtstreeks verband bestaat; dat, mede gelet op de door haar bijgebrachte stukken, verzoekster voldoende aantoonst een nadeel te lijden dat zowel ernstig als moeilijk te herstellen is;

Overwegende dat aan de voorwaarden voor een schorsing voldaan is,

### **B E S L U I T :**

#### **Artikel 1.**

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 12 november 2001 van de gemeenteraad van Roeselare om geen convenant met de BVBA Playworld te sluiten voor een kansspelinrichting klasse II op het adres Stationsplein 29.

#### **Artikel 2.**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op  
zestien juli 2002, door :

de HH. J. LUST,

wnd. kamervoorzitter,  
staatsraad,  
toegevoegd griffier.

F. BONTINCK,

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**F. BONTINCK.**

**J. LUST.**